

U l y n = U m m ä.

Männein aikakundain pimeyden
ajan sanomat, on walkeu-
teen tuottanut

H. E. HORNBERG.

Ensimmäinen Lenteikirja.

Toinen Ulospano.

W i i p u r i s s a,

Painettu A. Cedermallerin Kirjapais-
nossa vuonna 1825.

Köllinimeni on Allynämmä, waan tässä, mun
fieleni sangasta wälkeuteen tuotetut totuulliset
sanat, owat puhutut, aikakunnan pimiän war-
jon alta.

v. 1.

Murhelligest' meidän muori,
laulujansa lausupi;
tule auruks' neito nuori,
ilman kaitu katupi.

v. 2.

Anna kuulka kuuluisesti,
suomen kielen kehuvan;
anna toimen taitawasti,
mielen mielun mehuvan.

v. 3.

Sorja soitto, kirkas kaitto,
sulan siemen sikepi;
waran waaka, waimon woiitto,
toivo tulon tunteepi.

v. 4.

Kuollot on jo kaunis kirsti,
joka lausut lauleli —

wiel on elos helkan tytti,
joka nison naitteli.

v. 5.

Älkäätt' händä kuolettako,
enneng' oppi kädessä;
älkäätt' nurmeen nufuttako,
enneng' muisto mielessä.

v. 6.

Hän on onneen oppettaja,
meidän nuorten neuvoja;
wielä wanhaan wahwistaja,
niinkuin sanoin seuloja.

v. 7.

Tieto on jo turmeldunut,
meidän maamme waaroilda;
wanha wilja pahendunut,
joka ilman haaroilda.

v. 8.

Nyt on syöty mitä saatu,
wanhan woiton jäänöksest';

josta ajast' korpi kaatu,
joka kasvoi iloisest';

v. 9.

Siitä ajast' kansa kuoli,
kullan arvo korkeni;
siitä ajast' surman nuoli,
sekä hirmu hoikkeni.

v. 10.

Siitä ajast' Paawin parta —
pirun pahnat poltettiin;
siitä ajast' ilon juurta,
menoin murheiks' kaluttiin.

v. 11.

Siitä ajast' sota suuri,
meidän maata saavuisti;
siitä ajast' ruton juuri,
Suomen saaren kannuisti.

v. 12.

Siitä ajast' ilo eri,
kisapaikat palanut;

siitä ajast' pääryht peri,
ouvu onnen lainonut.

v. 13.

Kauwas on kyll' kajahtawa,
hengehdimä huoleni;
nurkast' nurkkaan nasahtawa,
waan ei waistaa wuoreni.

v. 14.

Mykkä on sun myllynrattas,
nopja neito Nemojon *);
waikenuk on forpirastas,
sekä lintu lepiston.

v. 15.

Ennen wikklä wilkutteli,
kyndörastas lauleli;
fiurunenkin **) wiserteli,
kuhalintu puheli.

---

*) Nyt Ladoga.

**) Leimonen.

v. 16.

Ei nyt kuulu kuitutuosta,
metsäkansan meluvan;
ei nyt hoksaa huulellista,
kuulet paimen waikewan.

v. 17.

Onnetoina ojan wieres,
ikäwällä istuilen;
kuulen, näen, weden wieres,
juoksus' wirran kuundelen.

v. 18.

Ei on kuideng' ilo pieni,
jongan toiwoin tundene;
randa kaunis, jossa leini,
kanssa kukkain kaswane.

v. 19.

Olempänä metsä musta,
joka turjan tuntee pi;
ukko uljain urho ruska,
tekoin tehdes tietää pi. —

Männingäiset muinon lensi,
 joka silmän siwulla;
 nyt juur' Kurko itsens käänsi,
 poses hiisi hirmuilla.

Waisenut on wahwuus kaiikki,
 waiti kaiikki kansallamm';
 tyhjä on mun weisu ratki,
 tyhjä huuto kandelemm'.

Kirjat kaiikki firkkotiellä,
 esi = isild' hukfusi;
 meno muinon tiesi niellä,
 sillä sana nukfusi.

